

brum & nigro proximum: commēdatur hoc nomine à colore, quomodo per ανθόμοιον à sapore, & odore, voce composita ab ανθος & οσμός, floreo. i. suaviissimo odore, cuius odor nares tangit amœnissimus, quàm quiuis flos. πνεύμα diminutiivū nomen, valcula nostra: pauperibus enim qualis antea fuit Chremylus, non est ampla, sed curta supellex. ὡσεὶ infinitiivo iungitur, quomodo antea dixit Chremylus, in Peniam. μόλις ευρωμην, ὡσεὶ γήμευ, βέλγημα καλόν. τὸ φρέαρ. O rerum in lignē mutationem, & copiam mirabilem. Oleum tam nobis abundat, quàm olim aqua; & vnguenta, quantumvis pretiosa, non pluris apud nos fiunt, quàm antehac oleum. Propterea poeta Lecythum, vas olearium, tribuit vnguentis. ὑπερφόν. i. γέμη ὑπερφόν προ ὑπερφών contractè & Atticè dicitur, vt πατρών προ πατρώιον. Dictio componitur ab ὑπερ, & ὄιον, quod fimbriam significat, & extremitatem. Primam verò huius vocis originem ducunt à nomine οἷς ἐκτασει τῆς οἰκίας. atque ideo pro limbo accipi. ὅτι οἱ ἀρχαῖοι κοροβάτων δέματᾶ ἐπέβαλλον τοῖς τῶν ἱματίων κρασπέδοις. i. quod antiqui aliquid de pellibus ouium extremis vestibus adiacerent. Hinc factum, vt pro quacunque extremitate ima, summa, aut alia quauis accipiatur. Summum itaque tabulatum, & contigatio ὑπερφόν vocatur, τὸ ὑπερκειύμενον οἴκημα. Nonnulli τῶν ὄια vocant οἰκήματᾶ. Vnde hoc nomē compingunt. λοπάδιον, obbula, quomodo primitium λοπάς obbam significat: poculum est ligneum, humile quidem, sed latum. χαλκή. cur ænea? vel quia pulchra, & splendida per hoc inuit: est enim χαλκός Homero νόροψ à splendore dictus. Deinde quod metallum hoc rubiginis sit expers. Postremo cōmendabile à fortitudine, vnde & χαλκόν dictum volunt πρὸς πῶ ἀλκῶν. id est, à robore & firmitate. aspiratam verò litteram χ præponi ab Dorica proprietate. Illud scitum, veteres, præsertim diuites, æneis vsos esse poculis, vnde eorum repositoria χαλκῶ θήκας nuncupabant. ἰχθυοῦς vocat πινάκισκας scutellas quibus venales pisces à pauperibus circumferuntur. παρῆσθ' pro παρῆσιν, quod est παρὸν ὄσθιν, promptum est, licet. idem quod simplex ἐστίν. ἵπνος. Diuites facibus & tædis vtuntur ποστω, pauperes laternis corneis. Quod ergo antea coinu tegebat heri sui laternam, ait in ebur esse mutatum. ἐλέφας non modò elephantem animal significat, sed & ebur, quod ex ossibus elephantis conficitur: hinc ἐλεφαντίνος, eburneus.

Σχόλια. Στάτηροι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιαζομην. ] εἶδος νομισματός ὁ στάτηρ οἱ οἰκίται ἐν φησι νομισμασιν ἀρτιαζομην. ἤγεν παρζομην ἀρτια ἢ παρζα. παρζα δ' ἐστὶν ἡ κατὰ τὸ ἐγγίνετο πένυς τε τοῦ κατὰ χρόνους, ἢ ἀπὸ εἰσεως τοῦ προσπαρζοντός. ἀρτιαζεν ἢ λέγουσι τὸ ἀρπαζῆ παρζεν ἀπὸ τοῦ ἰταίρου, ἵσως ἢ τὸ σημαίνει ἢ ὅτι ἐν τῇ συνθεσίᾳ ζυγά ἢ ἀζυγα λέγομεν. Σκοροδοῖς ἰσὸν τρυφῆς. ] γελώας ἀντὶ τῶ θάνατος. ἐπειδὴ δὲ ἡθιον ἐκάσποτε σκοροδα, τοῦτ' λέγει, ὅτι ὡς πλεθῆντες κατεφρόνηθη τῆς παλαίας διαίτης. μὴ πολε δὲ φ

σκοροδὲ λέγει τὸν καυλόν. ἐστὶ δὲ ἀσφοδὲλφ ὕμνος. καὶ κείνος ἐπιτήδφος εἰς τῶτ'. εἶδ' ἀρα δικτικόν τιχες, τάχα ἀνεσι πρὸς πῶ ἰσπονοιαν εἰρημῆμον. εἶρ δὲ σκόροδον, ἵσως, σημαῖν τὸ ρόδον ὄν, πρὸς τὸ σχαμὸν ὄσθιν. γίνες δὲ σκοροδοῖς, τοῖς τῶν σκοροδῶν καυλοῖς. λιμῆ δὲ πεπεσόντες οἱ ἀθλωμαῖοι τέτοις ἐχθῆσαντ'. ἄλλως, ἐχθῆσαντ' οἱ τῶτ'. ἀλλ' ἵνα δείξῃ ὅτι τοσούτη μετὰ βολῆ κελήμεθα, ὡστε ἀπρότερον ἡδίομεν ἀρπαπῆτως, τὰ τοῖς νῦν ἀφοδεύοντες διαματῶμεθα. Βούθυτ' εἶ ] κατὰ χριστιανῶς εἶρη δὲ βουθυσία, δηλαδὲ τὸν περὶ τὸν ταῦ μεγέθους καὶ τὸ ἐπιτελες τῆς θυσίας, ἡ ἐξ ὄσος, τῶν τῶν, καὶ κείν. ἡ καλῶσι τριτῶν τριτῶν δὲ παρ' ἀθλωμαῖοις ἢ ἐξ ὄσος καὶ κείν καὶ τῶν τῶν θυσία. Εἰδ' ἀκεν γδ τὰ βλεφαρά μου. ] μετὰ βολῆ παντός, εἰ δὲ μὲν δεσποτικῆς ἰσποφέρει τὸν καπνόν, δὲ οὐδ' ὅς δὲ οὐ.

GERARDVS. Στατήροι. ] Stater nummus fuit Atticus aureus & didrachmus. Pollux: ὁ δὲ χρυσοῦς στατήρ δύο εἶχε δραχμὰς ἀττικὰς. i. Stater aureus nummus duas drachmas Atticas habebat. ἀρτιαζομην. Qui ἀρτιαζοσει, talos, nuces, nummos, aut quidpiam aliud in manu concludunt: post pugno collusori demonstrato, rogant eum, sintne in ea manu ἀρτια ἢ παρζα. i. res in numero pari, an verò impari. Si is qui respondet rectè coniectauit, obtinuit. qui autem exquirat, excidit: & è diuerso. ἀποφώμιθα pro ἀποφώμεθα, abundat σ Atticè. λίθοις. Pauperes alio exonerata qualibet re nates tergent, lapide, tegula, ligno, herba, aut alia re quacunque, ad manum quæ est. Carion diues factus, adeo alia dedignatur (quæ tamen illi quondam delitiæ fuerant) vt alliis nates purget. idque cr. brò facere, mira est illi voluptas, vt secessum adire sæpius intelligatur, ductus voluptate magis quàm necessitate. βουθυτ' hoc verbū per se significat boues immolo, quod regum propriè est. Sacrificium huiusmodi ἱκατόμβη appellatur. Hic autem quoniam respicit ἕν, τῶν τῶν & κείν, tantum significat macto, nisi quod hoc verbo apparatus magnificentior demonstratur. Quemadmodum verò pauperes in sacrificium molam, popana, & pelanos, ita diuites in legitimum & perfectum sacrificium Diis mactabant suam, hircum & arietem, quæ victima tritrys dicebatur. Apud Romanos ex trib. itidem constabat sacrificium, ex sue, oue, & tauro: hinc conficta illis vox, solitaurilia. ἐσφάνωμην. Hoc de more est sacra facientium. ἐχθῆσεν, non eram potens, ἢ ἐν ἰδωάμην. non poteram intus manere. Sed perpende non ferendam seruuli insolentiam: dominus fumum fert, quem seruus ferre se non posse ait. Hæc cum iactaret Carion & iam redire domum pararet, ecce superuenit qui antea diues, liberalitate factus erat miser, postea verò quàm Plutus visum recepit, in diuitem rursus euasit. Quoniam autem id sibi contigisse scit à Pluto, cū puero ad Chremylum pergat, non immemorem beneficij, neque ingratum se Pluto probaturus. Puerum ergo suum vir iustus sic alloquitur.